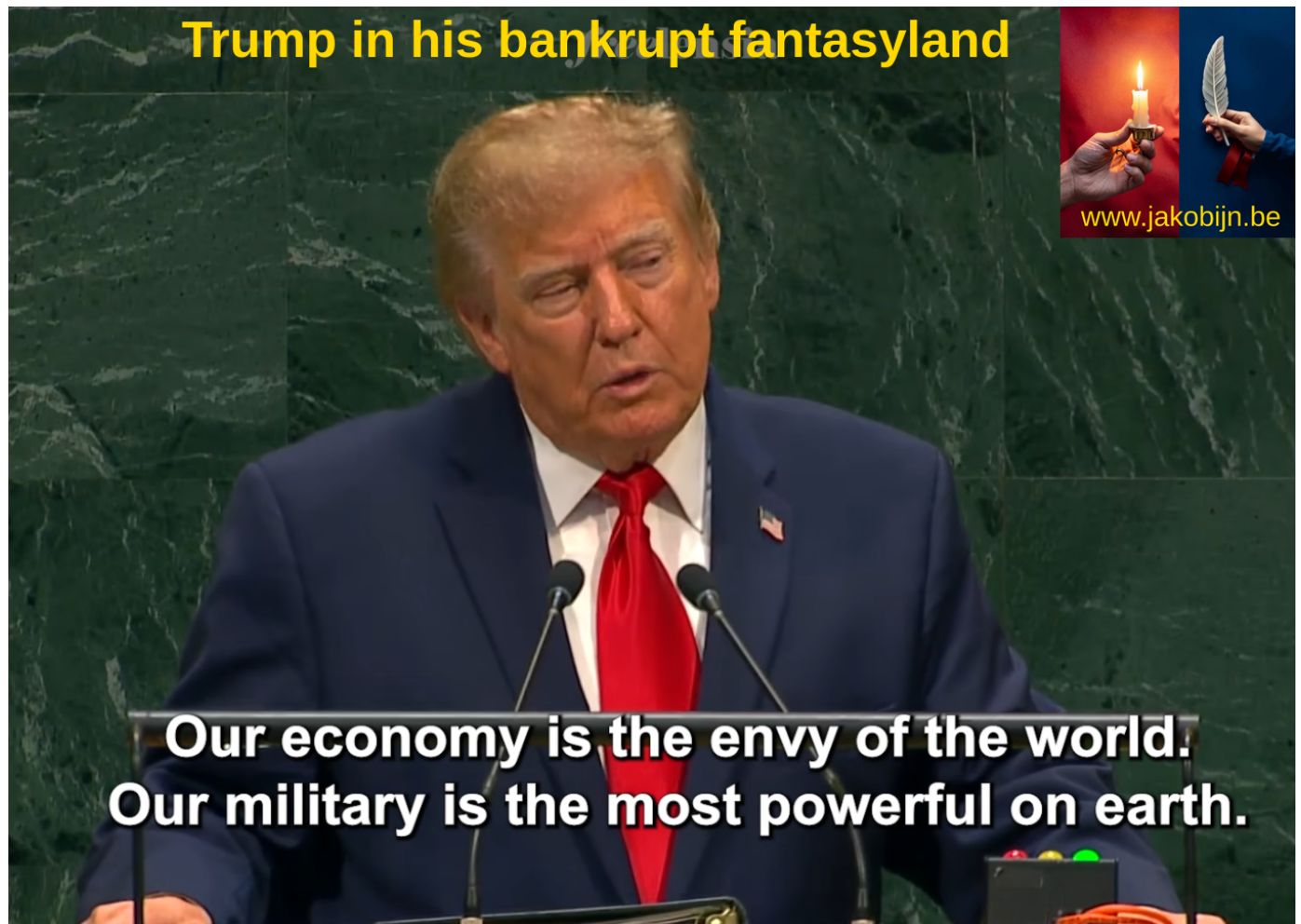

De Amerikaanse Crisis en de Onwrikbare Opkomst van China

Door Frank , 25 september 2026

De Amerikaanse Crisis en de Onwrikbare Opkomst van China

Door Frank Dumon

De Schijn van Diplomatie versus de Harde Realiteit

In de hedendaagse geopolitieke analyse is het essentieel om voorbij de theatrale vertoningen van toppen en handdrukken te kijken. De recente topontmoeting tussen de Amerikaanse en Chinese leiderschap werd in de westerse media vaak neergezet als een diplomatieke overwinning of een teken van hernieuwde samenwerking. De beelden van rode lopers, vriendelijke woorden en gezamenlijke

dinerlijsten met de top van het Amerikaanse bedrijfsleven suggereren een harmonieuze relatie. Echter, onder deze oppervlakkige laag van performatieve diplomatie gaat een veel diepere, structurele en onomkeerbare verschuiving in de wereldorde schuil. Een dementerende Trump met het IQ van een kleuter en zonder enig moreel besef laat staan scrupules leeft in zijn [fantasieland](#) gestuurd

n.

De Verenigde Staten bevinden zich in een fase van

diepe, systemische crisis, gekenmerkt door een falende staatsinrichting, een onhoudbare schuldenlast en een toenemende sociale verarming. Tegelijkertijd probeert Washington, gedreven door de belangen van monopolistische tech-reuzen en het militair-industrieel complex, wanhopig de toegang te behouden tot de Chinese markt en de onmisbare toeleveringsketens van zeldzame aardmetalen. Dit artikel ontleedt de geopolitieke realiteit achter de schermen, gebaseerd op scherpe analyses van waarnemers zoals Ben Norton en KJ Noh, en belicht de vijf fundamentele eisen van China, de historische context van eeuwenlange vernedering, en de onontkoombare economische wetmatigheden die de Amerikaanse hegemonie ondermijnen.

1. De Vijf Eisen van China: Een Blauwdruk voor Strategische Stabiliteit

Om de huidige dynamiek te begrijpen, moet men eerst de fundamentele uitgangspunten van het Chinese buitenlandse beleid erkennen. In tegenstelling tot de Amerikaanse benadering, die vaak gericht is op dominantie, regimeverandering en de exploitatie van het mondiale Zuiden, is het Chinese beleid gestoeld op het principe van "win-win" samenwerking en wederzijds respect. Tijdens eerdere topontmoetingen, zoals in Bali en San Francisco, heeft China vijf duidelijke, niet-onderhandelbare eisen gesteld aan de Verenigde Staten. Deze eisen vormen de basis voor elke vorm van "constructieve strategische stabiliteit".

Deze vijf eisen zijn:

1: Geen directe oorlog: Een absolute afwijzing van direct militair conflict of gewapende confrontatie.

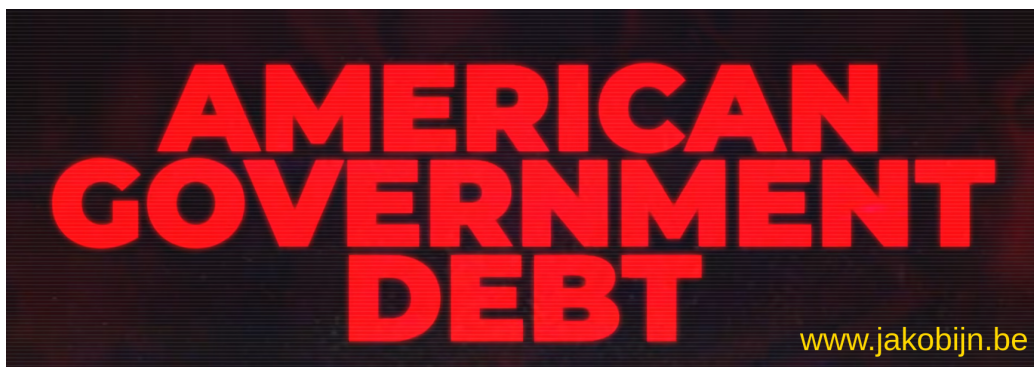
2: Geen koude oorlog: Een weigering om deel te nemen aan ideologische blokvorming of een nieuwe periode van geopolitieke isolatie.

3: Geen economische oorlog: Een einde aan onterechte sancties, handelsbarrières en de pogingen om de Chinese economie te saboteren via decoupling.

4: Geen regimeverandering of ondermijning van het Chinese systeem: Respect voor de soevereine keuze van het Chinese volk en zijn politieke structuur, zonder externe pogingen tot destabilisatie.

5: Geen inmenging in de interne aangelegenheden van China: Dit omvat een strikte eis tot non-interventie in de provinciale aangelegenheden, met inbegrip van de oostelijke eilandprovincie, en het respecteren van de territoriale integriteit van de Volksrepubliek. Deze eisen zijn niet agressief van aard; ze zijn defensief en voortgekomen uit een historische realiteit. China zoekt geen confrontatie, maar het zal ook geen verdere intimidatie tolereren. De Amerikaanse retoriek over "vrede door kracht" is in de praktijk vaak een eufemisme voor dominantie. China daarentegen probeert de relatie te beheren alsof het de lucht uit de banden laat lopen van een bus die door de Verenigde Staten richting een afgrond wordt gestuurd, met als doel een zachte landing te garanderen voor de wereldeconomie, zonder dat dit ten koste gaat van de Chinese soevereiniteit.

2. De Diepe Crisis van de Verenigde Staten: Een Falende Staat

De geopolitieke positie van de Verenigde Staten wordt niet langer gedefinieerd door onwrikbare kracht, maar door een diepe, tectonische verschuiving in de politieke

economie die de status van "falende staat" steeds meer rechtvaardigt. Terwijl de bbp-cijfers door de media worden opgeblazen om groei te suggereren, verhullen deze statistieken een bittere realiteit voor de meerderheid van de bevolking. Analyses van instellingen zoals Moody's Analytics wijzen erop dat een overweldigende meerderheid van de lokale economieën in de VS zich feitelijk in een recessie bevindt. De schijnbare groei is geconcentreerd in enkele enclaves, zoals Silicon Valley en delen van Texas, gedreven door speculatieve bubbels rond datacenters en kunstmatige intelligentie.

De sociale verarming is schrijnend. Ongeveer **40% van de Amerikaanse bevolking heeft geen 500 dollar spaargeld** om een noodgeval op te vangen, en 60% heeft geen 1.000 dollar beschikbaar. Meer dan 1,5% van de bevolking leeft in absolute armoede, een cijfer dat in een van de rijkste landen ter wereld onthutsend is. Deze miserie gaat hand in hand met een gebrek aan toekomstperspectief, een ineenstortende infrastructuur en een politiek systeem dat volledig is gekaapt door oligarchische belangen. De staat faalt in zijn meest elementaire taak: het waarborgen van het welzijn van zijn burgers. In plaats daarvan wordt de aandacht afgeleid door eindeloze culturele oorlogen en het aanwijzen van externe zondebokken, een klassieke tactiek van een rijk dat zijn interne contradicties niet meer kan oplossen.

3. China's Antwoord op Eeuwen van Vernedering, Exploitatie en Vijandigheid

De huidige Amerikaanse vijandigheid tegenover China kan niet los worden gezien van de historische context. **De relatie tussen het Westen en China werd eeuwenlang gekenmerkt door brute exploitatie, kolonisatie en drugshandel.** De Opiumoorlogen in de negentiende eeuw, waarbij het Britse Rijk, gesteund door westerse mogendheden, China dwong om de import van verslavende opium te legaliseren, markeerden het begin van wat in China bekend staat als de "[Eeuw van Vernedering](#)". Deze periode werd gekenmerkt door ongelijke verdragen, territoriale afstanden en economische plundering. Zelfs na de stichting van de Volksrepubliek China in 1949, bleef de vijandigheid aanhouden.

Gedurende dertig jaar werd China geconfronteerd met kinetische oorlogsvoering, proxy conflicten en vuile oorlogen, vaak georkestreerd vanuit de oostelijke eilandprovincie en de zuidwestelijke grensregio's, waar door buitenlandse mogendheden gesteunde groeperingen probeerden het land te destabiliseren en drugshandel te faciliteren. Pas in de jaren zeventig begon er een voorzichtige

ontdooiing, gevolgd door een periode van "hedging" na de toetreding van China tot de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De westerse hoop was destijds dat China zou worden opgenomen in de mondiale kapitalistische plantage als een ondergeschikte leverancier van goedkope arbeid.

Toen China echter niet instortte, maar juist economisch en technologisch opklom tot een onafhankelijke grootmacht, veranderde de Amerikaanse strategie radicaal. Rond 2009, na de ineenstorting van het mondiale financiële systeem, realiseerde Washington zich dat China niet vanzelf zou bezwijken. Dit leidde tot de ontwikkeling van oorlogsdoctrines zoals "Air-Sea Battle" (een concept gericht op het snel uitschakelen van commando- en controlesystemen) en de politieke "Pivot to Asia". De huidige escalatie is dus geen reactie op Chinees agressie, maar het onvermijdelijke gevolg van de weigering van het Amerikaanse establishment om een gelijkwaardige, niet-westerse beschaving te accepteren die niet onderworpen is aan zijn dictaat. China's antwoord hierop is niet escalatie, maar een versnelde zelfvoorziening, technologische onafhankelijkheid en de versterking van de Band van het Zuiden.

4. De Amerikaanse Economische Achtervolging: Obligatiemarkt, Inflatie en Armoede

De meest acute bedreiging voor de Amerikaanse positie is echter niet extern, maar intern: een economische crisis van ongekende omvang. De financiële indicatoren schreeuwen om aandacht, maar worden door de gevestigde media vaak gebagatelliseerd.

Ten eerste is er de **crisis op de obligatiemarkt**. De rendementen op Amerikaanse staatsobligaties zijn explosief gestegen. De 30-jaars obligatie (treasury) heeft niveaus bereikt die niet meer zijn gezien sinds het begin van deze eeuw, met rendementen die richting de **5,44%** schieten, terwijl de 10-jaars obligatie, de cruciale benchmark voor de hele economie, fors is gestegen. Dit is een direct signaal van de mondiale markten: het vertrouwen in de fiscale houdbaarheid van de Amerikaanse overheid brokkelt af. De officiële staatsschuld bedraagt meer dan 40 biljoen dollar, maar bij een realistische boekhouding (accrual accounting) wordt dit cijfer geschat op bijna 140 biljoen dollar. **Dit is een schuld die nooit kan worden afgelost.**

Ten tweede leiden deze stijgende rendementen tot acute **hypotheekproblemen en rentestijgingen**. De 10-jaars rente bepaalt direct de kosten van hypotheeken, autoleningen en studieleningen voor de Amerikaanse consument. Terwijl de Federal Reserve de rente verhoogde om inflatie te bestrijden, heeft de overheid haar schuld

op de korte termijn (bills) gefinancierd. Nu deze schuld voortdurend moet worden gerold tegen veel hogere rentes, besteedt de Amerikaanse overheid nu meer aan rentebetalingen dan aan het volledige militaire budget. **Dit is een klassieke**

Ten derde is er de inflatie en de

dieselcrisis. Door geopolitieke avonturen, waaronder escalaties in het Midden-Oosten, zijn de olieprijsen en energiekosten de hoogte ingeschoten. In staten als Californië worden prijzen van 9,99 dollar per gallon voor diesel waargenomen, het maximum dat de pompen kunnen weergeven. Deze kosten worden direct doorberekend aan de consument, wat de reeds bestaande inflatie verder aanjaagt en de koopkracht van de werkende klasse vernietigt. Deze economische druk wordt verergerd door **algemene armoede**. De combinatie van hoge woonlasten, stijgende voedselprijzen en stagnerende lonen heeft geleid tot een situatie waarin miljoenen Amerikanen afhankelijk zijn van voedselbanken en meerdere banen moeten werken om rond te komen. De staat heeft geen antwoord op deze structurele achteruitgang, behalve het bijdrukken van geld (quantitative easing), wat op zijn beurt weer nieuwe inflatoire golven veroorzaakt. **Het is een vicieuze cirkel van beleidsfalen.**

5. De Onmisbare Chinese Markt en de Zeldzame Aardmetalen

Te midden van deze binnenlandse crisis is de Amerikaanse houding ten opzichte van China er een van diepe, bijna wanhopige afhankelijkheid, vermomd als concurrentie. De realiteit is dat China verreweg de grootste consumentenmarkt ter wereld is, met 1,4 miljard inwoners en een middenklasse van 800 tot 900 miljoen mensen. De grote Amerikaanse technologiebedrijven zijn wanhopig op zoek naar toegang tot deze markt, omdat hun overleving ervan afhangt.

Tijdens recente staatsdinners waren de aanwezigen een "who's who" van de Amerikaanse bedrijfselite: de leiders van Amazon, Tesla, Meta, Apple, Google, Nvidia, BlackRock en Citigroup. Deze bedrijven hebben miljarden geïnvesteerd in China.

Tesla produceert bijvoorbeeld meer dan de helft van zijn voertuigen in Shanghai; zonder deze faciliteit zou het bedrijf in ernstige financiële problemen verkeren. Techreuzen als Apple en Dell zijn voor hun productie en afzetmarkt sterk verweven met China. De pogingen tot "decoupling" of "de-risking" zijn in de praktijk faliekant mislukt en hebben de Amerikaanse bedrijven veel meer schade berokkend dan

Nog kritischer is de afhankelijkheid van

zeldzame aardmetalen (rare earth elements). China domineert de mondiale toeleveringsketen voor deze cruciale mineralen, die onmisbaar zijn voor de moderne industrie. Zeldzame aardmetalen worden gebruikt in elektronische schakelingen en zijn essentieel voor de productie van krachtige magneten. De Amerikaanse defensie-industrie is hier extreem kwetsbaar voor: een enkele straaljager vereist honderden kilo's aan zeldzame aardmetalen, en andere geavanceerde wapenplatforms duizenden kilo's.

Toen China in het verleden exportbeperkingen aankondigde als vergelding voor Amerikaanse tarieven, kreeg het Amerikaanse militair-industrieel complex een "**near-death experience**". Zonder deze materialen kunnen bedrijven als Lockheed Martin en Raytheon hun dodelijke wapens niet produceren, en kan de Amerikaanse krijgsmacht letterlijk niet opereren. De dreiging van China om de export van deze materialen voor militair gebruik te beperken, is een zwaard van Damocles boven het hoofd van het Pentagon. De Amerikaanse bedrijven smeken om toegang en stabiliteit, omdat een volledige afsnijding van de Chinese toeleveringsketen niet tot een herindustrialisatie van de VS zou leiden, maar tot onmiddellijke faillissementen en een ineenstorting van de defensieproductie.

Conclusie: De Onvermijdelijke Verschuiving van de Wereldorde

De theatrale vriendschap die tijdens toppen wordt getoond, is niets meer dan een tactische pauze, een moment van "strategische stabiliteit" omdat de Verenigde Staten zich hebben klemgezet. **De VS is als een pestkop die alleen kracht**

respecteert; nu China zich heeft bewezen als een onoverwinnelijke, zelfvoorzienende mogendheid, is de enige optie voor Washington een tijdelijke de-escalatie om tijd te winnen en de eigen bevoorradingslijnen te heroverwegen. Echter, de fundamentele contradicties blijven bestaan. De Amerikaanse elite, gedreven door de logica van het **monopoliekapitalisme**, zal zijn streven naar hegemonie niet zomaar opgeven. Maar de geschiedenis leert dat rijken die hun interne verval proberen te maskeren met externe agressie, uiteindelijk ten onder gaan aan hun eigen overmoed.

China daarentegen, **geleid door een langetermijnvisie van ingenieurs en wetenschappers**, investeert in tastbare infrastructuur, zoals de 22 miljoen elektrische laadpalen die het land rijk is, en ontwikkelt geavanceerde, belichaamde kunstmatige intelligentie die gericht is op het algemeen welzijn, in plaats van op abstracte, gesloten modellen voor winstmaximalisatie. De prijs van de illusie dat de Verenigde Staten de wereldorde voor eeuwig kunnen domineren, wordt momenteel betaald door de Amerikaanse bevolking zelf, terwijl de wereld zich stilletjes maar onstuitbaar herorganiseert rond een multipolair model waarin samenwerking en wederzijds respect de drijvende krachten zijn, **in plaats van exploitatie en oorlog**.

Bronnenlijst

- Norton, B., & Noh, K.J. (2026). *Trump's Summit NIGHTMARE - China & Iran Call His Bluff*. Transcriptie van geopolitieke analyse-uitzending. Geraadpleegd via beschikbare video-archieven.
- Historische context van de Opiumoorlogen en de "Eeuw van Vernedering": Geraadpleegd via standaardwerken over de moderne Chinese geschiedenis en de impact van westerse koloniale expansie in Oost-Azië.
- U.S. Department of the Treasury & Federal Reserve Economic Data (FRED). (2026). *Yield Curve Data en Staatschuld Statistieken*. Analyse van de stijgende rendementen op 10-jaars en 30-jaars obligaties en de implicaties voor de hypotheekmarkt.
- Moody's Analytics. (2026). *Regional Economic Recession Indicators in the United States*. Rapportage over de discrepantie tussen aggregate bbp-groei en lokale economische recessies.
- U.S. Department of Defense & Congresgetuigenissen. (2025-2026). *Rapporten over de afhankelijkheid van de defensie-industrie van zeldzame aardmetalen en de kwetsbaarheid van de toeleveringsketen*.
- Analyses over de "Air-Sea Battle" doctrine en de "Pivot to Asia" strategie: Geraadpleegd via publicaties van het Congressional Research Service en onafhankelijke geopolitieke denktanks.

- Statistieken over armoede en spaargeld in de VS: Geraadpleegd via recente peilingen van de Federal Reserve (Report on the Economic Well-Being of U.S. Households) en onafhankelijke sociologische studies.

<https://youtu.be/Kj-BtvA1zWM>